

שְׁלֵיחוֹן

**בלעדי?
ראיון מיוחד עם איש צוות
עמ' 5**

העיתון לבני השלוחים בארץ הקודש - גיליון מספר 17 - חודש כסלו

צבא אשכול

"ועל הניסים" – "להשיכם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך". כלומר, מסביר הרבי, התנגדותם של היוונים לא הייתה ל'תורה' אלא ל-'תורתך', התורה כפי שהיא תורת ה' ולא רק ספר חוכמות, תרבות והיסטוריה. מסתבר, שאפילו אותם רשעים הבינו את סוד כוחו המיוחד של עם ישראל ואת מהות הקשר שלו עם הקב"ה: למעלה מטעם ודעת, למעלה מהטבע. את הסוף כולנו יודעים. חיילי בית חשמונאי, המכבים, השיבו ליוונים באותה שפה עצמה. הם לא התפעלו מעוצמתו הפיזית של הגוי היווני, ולא נבהלו מפניו. בכוח האמונה שלמעלה מהדעת, יצאו למרד והביסו את ממלכת יוון הגדולה – "רבים ביד מעטים". ההוראה ברורה – אומר הרבי, גם קיום המצוות של כל יהודי, בכל זמן, צריך להיות קשור לאמונה שלמעלה מהדעת. אנו לא מקיימים את המצוות מפני שהם נכונות מבחינה שכלית ויפות מבחינה תרבותית. התורה היא תורת ה'. תורת אמת, ומשום כך אנו מחויבים לה ומקיימים את כל מצוותיה!

מלחמת החשמונאים - הוראה בקיום המצוות

תקופת שלטונם של היוונים בירושלים בימי החשמונאים, הייתה קשה מאוד לעם ישראל. הם גזרו גזרות כואבות ופגעו ביהודים בדרכים שונות. אך גם כשמדובר בכובשים אכזריים כיוונים, קשה להבין מה הניע אותם לעבור במחסני השמנים בבית המקדש, לפתוח את פכי השמן בזה אחר זה במטרה לטמא אותם. היוונים לא שפכו את השמן, אף לא נטלו אותו לצרכיהם. רק פתחו את הפכים, ביוזעם שבכך, על פי תורת ישראל, הם מטמאים את השמנים, ולא תהיה אפשרות להדליק בהם את מנורת בית המקדש! הרבי מסביר, כי היוונים לא רצו לפגוע בתרבות העשירה של עם ישראל. הם העריצו את חוכמת התורה, וכבדו את רצונם של היהודים לקיים את מנהגיה היפים של היהדות. התנגדותם הייתה בעיקר לרעיון האמוני, העל-שכלי, שיש בתרבות עם ישראל. וכמו שאנו אומרים בתפילת

שליחות חיים סיפור בהמשכים

השמש החמימה שלחה קרניים אחרונות והאירה את העמק הרחב באור כתמתם, ארגמני. הרוח היבשה הניעה קלות את צמרות העצים, טורדת את מנוחת הציפורים. סביונים ורקפות ניבטו מכל עבר על שיפולי ההרים הנישאים. מן העבר האחד היה ניתן לראות את כיפתו הלבנה של החרמון משיירי השלג ואילו מן הצד השני היה פרוש כל הגליל על יופיו הבראשיתי. כביש חד מסלולי ניתב את דרכו בינות לגבעות, חוצה את השדות המוריקים. כמה קילומטרים לפני העיר קצרין נעצרה לה פיאט פונטו לבנה בשולי הכביש. צמח, גבוה וממושקף יצא ונשען על מכסה המנוע שעדיין העלה אדים מטורח הדרך הקשה. ידו ניגבה את אגלי הזיעה הרבים שהצטברו על מצחו ונזלו בחוסר צדק משווע על בגדיו המגוחצים. הוא הביט אל הפתק הקטן שבידו, תוך שהוא ממולל את קצוותיו בעצבנות. צלצול הפלא-פון הקפיץ אותו ועוררו מחלומותיו. 'שלום' ענה צמח בנימה שמחה, לא נותן לעצביו לשלוט על דיבורו.

שליחון

יוצא לאור ע"י
צעירי אגודת חב"ד באה"ק
צוות 'צעירי השלוחים'
ת"ד 14 כפר חב"ד
טל. 072-2770100
פקס 03-9606169
עיצוב ועריכה:
רז בליזובסקי

אמאל איז געוואן אין ליובאוויטש

החסידיים עדיין צרב על כך שלא יוכלו לראות את רבם ביום הגדול.

יום חמישי י"ז בכסלו, בעוד החסידיים תושבי המקום והאורחים החשובים עסוקים בהכנותיהם, נתפרסמה ידיעה שהגיע מכתב מיוחד מהרבי לכבוד י"ט כסלו, והוא ייקרא למחרת בלילה, בסעודת ליל השבת. התרגשות רבה עברה בין החסידיים למשמע הבשורה על המכתב ששלח הרבי במיוחד ממקום שהותו במוסקבה הרחוקה, והכול ציפו בקוצר רוח לשמוע את תוכנו.

בהגיע הרגע המיוחל, בעיצומה של סעודת השבת ליל י"ט בכסלו, נעמד הקהל לשמיעת המכתב. הרבי הריי"ץ עלה על הבימה ואיתו עוד שניים מהחסידיים, והוא החל בקריאת המכתב: "בניי שיחיו! תתאספו בי"ט בכסלו הבא עלינו ותשמחו בשמחת החג אשר פדה בשלום נפשנו ואור וחיות נפשנו ניתן לנו, היום הזה הוא ראש השנה לדא"ח (חסידות) אשר הנחילנו אבותינו הקדושים זצוקללה"ה נ"ע זי"ע והיא היא תורת הבעש"ט ז"ל..."

כשמוע החסידיים את התבטאותו של הרבי על י"ט בכסלו שהוא "ראש השנה לחסידות" ביטוי חדש שלא היה ידוע באותם ימים, שמחו שמחה גדולה והתועדו עד אור הבוקר...

מיד בצאת השבת נשלח העתק המכתב לכל קהילות החסידיים ברחבי רוסיה. המכתב נתקבל בכול מקום בשמחה רבה וקהילות החסידיים ערכו התועדות חסידית מיוחדת לכבוד המכתב.

מאותה שנה נתקבל בקרב חסידי חב"ד הביטוי "ראש השנה של תורת החסידות" והרבי אף השתמש בלשון זה במהלך ההתועדות והסביר את תוכנו בשיחות הקודש.

וכנהוג בראש השנה לאחל "לשנה טובה...", גם בי"ט כסלו נוהגים חסידיים לאחל זה לזה "א'גוט יו"ט לשנה טובה בלימוד החסידות ובדרכי החסידות תכתבו ותחתמו"

חודש כסלו הוא אחד החודשים המרכזיים בחייו של חסיד בכלל ושליח בפרט, וזאת בזכותו של היום הגדול 'חג החגים' הלא הוא י"ט בכסלו, יום אשר בו יצא אדמוה"ז ממאסרו, ומאז הפצת תורת החסידות גדלה והתרחבה לאין שיעור, ולכן חוגגים החסידיים יום זה מדי שנה בשנה, מתוועדים ואומרים לחיים מתוך שמחה ואחדות רעים.

בשנת תרס"ב, היה מצב היהודים ברחבי רוסיה קשה מאד, עד כדי כך, שנגזר עליהם שלא להתגורר בערים מסוימות ברחבי המדינה. כמה מהחסידיים שנתפסו מחוץ לאותו תחום שנקרא "תחום המושב", נאסרו.

היו אלו ימי נשיאותו של הרבי הרש"ב נ"ע, ובראותו את המצב הקשה, שלח את בנו הלא הוא הרבי הריי"ץ, אל העיר מוסקבה על מנת שיפעל אצל הנוגעים בדבר, לשחרור האסירים.

שלשה שבועות קיים הרבי הריי"ץ פגישות עם עסקנים חשובים ואנשי ממשל בדבר ביטול הגזירות הקשות ושחרור האסירים. מאחר ולא עלתה בידו, חזר אל העיירה ליובאוויטש וסיפר לאביו את המאורעות שחלפו עליו בעיר הבירה. בעקבות כך החליט הרבי הרש"ב לנסוע למוסקבה בעצמו יחד עם בנו, ולהמשיך במגעים לשחרור באסירים והעברת רוע הגזרה.

היה זה יום ראשון ו' בכסלו, עת בא אדמו"ר הרש"ב אל העיר הגדולה. מיד החלו הרבי ובנו בסבב אסיפות ופגישות עם שרי הממשל ועם נכבדי המקום. אך כבר ביום שישי של אותו שבוע, בי"א בכסלו, עזב הרבי הריי"ץ את אביו ושב לעיירה ליובאוויטש.

במוצאי אותה שבת אסף הרבי הריי"ץ את תלמידי ישיבת 'תומכי תמימים' והודיע להם שמפאת המצב הקשה לא יוכל אביו, הרבי הרש"ב, להשתתף בחגיגת י"ט בכסלו הקרב ובא, כמובן שהידיעה גרמה לצער בקרב התלמידים אך תקוותם היתה לשיפור המצב ושיזכו להתראות עם הרבי בחג הגאולה.

בהתקרב היום הגדול התאספו אורחים רבים מרחבי האזור, והעיירה ליובאוויטש לבשה חג. אך ליבם של

כאילון עם שליחון

שלי... בעוד כמה דקות אני יסיים את שניהם. **שי, זו תהיה הפעם הראשונה שלך אצל הרבי, מה אתה מרגיש?**

שי: אני מאוד מאוד מתרגש ונזכר בסיפורים שקראתי על הרבי ואני לומד יותר טוב, וכמובן אני נזכר שוב ושוב במה שלמדנו בשבת ההכנה לקעמפ על '770 - בית רבינו שבבבל' וכן על החשיבות על ההליכה לאוהל הק'. **מני:** ובע"ה כשנהיה באוהל הק' נכתוב בפ"נ את ההחלטות טובות שאנחנו נקבל ע"ע. **לפני שנסיים, בואו ניזכר קצת ברגעי הקעמפ!..** **שי:** היה כיף מאוד אני כבר מחכה לשנה הבאה..

ומה נהניתם השנה יותר מכל שנה? **שי:** היה הרבה צחוקים ולימודים. **מני:** אני גם מאוד אהבתי את הלימודים כי בחיידר אנחנו גם לומדים עכשיו את מסכת שבת וזה מאוד עזר לי, וגם את הטיולים והאווירה והסיפורים והכל.

יסי: אהה **יסי, השנה היה בעצם הפעם הראשונה שלך בקעמפ, נכון?** **יסי:** כן, היה קעמפ פצץ. כשסיפרתי לחברים שלי על כל הקעמפ - הם התלהבו מאד, היה משהו משהו.

שנה הבאה נראה אותך? **יסי:** בטח בטח. **ולסיום, מילה קצרה לאחיכם השלוחים!**

יסי (קופץ): כן אני, שיהיה לכל השלוחים בארץ ובעולם הרבה הצלחה בכל הפעולות שהם עושים, גם לאנשים לא דתיים שמגיעים לבית חב"ד מישראל ומכל מקום, ושיהיה גם הרבה כסף לכל הבתי חב"ד. **מני:** עוד מעט תהיה לי בר מצווה.. כולם מוזמנים! **שי:** לא לשכוח לשמור על קשר...

תודה רבה לכם !!!

חודש החגים עבר חלף לו והנה אנחנו נמצאים בשלהי חודש חשוון. הפעם במסגרת "ראיון עם שליחון" נסענו למקום שהסיכון בו יום יום - העיר חברון. שם פגשנו את **מני (13) שי (11) ויסי (10)**, אחים למשפחת כהן שלוחים בעיר חברון.

דבר ראשון, מה שלומכם? האחים: ב"ה. (ענו לי האחים פה אחד) **חודש החגים ממש עכשיו עבר לו, אני בטוח שהחודש היה עמוס חוויות !! מני:** אכן כן, היה כל הזמן מבצעים ופעילות עם החיילים. הנחנו איתם תפילין וגם רקדנו איתם בערב שמחת תורה...

מה היתה הפעילות המרכזית?

יסי: לקחנו סוכות ניידות וחברנו אותם לרכב ונסענו להרבה יישובים בהר חברון עם לולב ואתרוג. היית צריך לראות את השמחה וההתרגשות שהיתה לאנשים. היו כאלו ששאלו אותנו איך הגענו לישוב כל כך נידח?!

ומה עניתם להם?

שי: שיש לנו רבי, ששלח אותנו לעיר חברון לשליחות, והתפקיד שהוטל עלינו הוא לדאוג לכל יהודי בכל עניין.

איך בכלל המצב הביטחוני ביום כשאתם מסתובבים ברחוב?

מני: עכשיו נהיה קצת יותר מתוח כי יש כל מיני בלגנים כך שלפני כמה ימים זרקו הערבים אבנים וצמיגים בדרכים, אבל בסדר זה לא בעיה מסתדרים.

איך מתגברים על רגשות הפחד עם המצב המתוח?

שי: בוטחים בה' וכמובן ברבי המשלח!

כמו שאתם בטח יודעים, בכל שנה מתקיים 'כינוס השלוחים' העולמי, ובמהלכו יש קעמפ לכל ילדי השלוחים מהארץ והעולם! אתם תהיו שם? האחים: ברור!!

איך אתם מתכוננים?

שי: אני צריך לקרוא את כל הסיפורים מ-5 ספרי 'כל הסיפורים של הרבי' והיום סיימתי את כל הסיפורים. ואני (מני) צריך ללמוד את המאמר שלי לבר מצווה בע"פ ואת קריאת התורה של פרשת 'ויגש' שבת הבר מצווה

איך צולג אגראיינ

ראיין מיוחד עם מנהל הלימודים לוי שיחי' הולצמן

לוי: לכל לראש, ברור שכאשר מתעסקים בחינוך, ובפרט בחינוך חיילי צבאות ה', מקבל המחנך הרבה מהמחונכים, בבחינת "מתלמידי יותר מכולם". אך כאן נוספת גם המעלה הגדולה המצויה בשלוחים הצעירים, לראות כיצד גדלים ילדים, א חסידישע קינדער, גם כאשר חלק גדול משעות היום הם אינם מצויים בסביבה

חסידי. אדרבה, ניכר בהם כוחו של המשלח, כ"ק אדמו"ר, שנותן להם את ה"גאון יעקב", את הגאווה החסידיית בכל פעולה והנהגה. זה דבר שנותן לנו, כתמימים, הרבה חיות ותעצומות נפש, לעמוד כנגד כל מניעה ועיכוב מבית ומחוץ, ולעשות את הנדרש מאיתנו בשלימות. במסגרת

תפקידי בקעמפ לא יצא לי לעמוד בקשר קרוב כל כך עם החיילים. אך אירוע מסויים נחקק אצלי באופן מיוחד: אחד השלבים במשחק "נוסעים לרבי" היה להתייבב בפני 'המשפיע' ולקבל את אישורו לנסיעה. וכך התיישבתי לי עם פולע (ברוד) בכיסאות 'הנהלת הישיבה', והחיילים נגשו לבקש את אישורנו. בין התנאים לאישור היתה קבלת החלטת טובה. וכאן נדהמתי לראות את ה"השגות" של החיילים, אם זה בלימוד הלכה לעיון ברמב"ם או בסיוע לאבא ב'מבצעים'. "אכן, יש הוי' במקום הזה!"

ולסיום, מילה קצרה לחיילים!

לוי: כמו כל דבר טוב, בסופו של דבר גם הקעמפ בא לסיומו, ושגרת הלימודים נכנסה לתוקפה... עד הקעמפ הבא. לזכור ולא לשכוח את ההחלטות הטובות, את החוויות הנפלאות שהשפיעו עלינו לטובה, ולהתנהג לפיהם במשך השנה. דבר שיתן לנו הרבה כח לעבודת השליחות. ועצה קטנה: כששומרים על קשר, הרבה יותר קל 'להמשיך' את הקעמפ על כל השנה!

והפעם, הפלגנו על מימי הים התיכון היישר אל ברלין הרחוקה. בה, יושב לו בפינה שקטה מול ספר עב כרס, ומסלסל בשפמו הצהבהב, מי אם לא... לוי הולצמן, מנהל הלימודים.

הוא היה נראה מופתע מאד שהצלחנו לאתר אותו במקום כה נידח, "איך הגעתם עד לכאן? ובשביל מה?"

לאחר הסברים מפותלים, הוא ניאות להעניק לנו ראיין, כמובן בלעדי לשלוחים הצעירים:

כעת, כאשר הקעמפ כבר מאחורינו (אם כי התוצאות עדיין כואבות...), תוכל לענות לנו בכנות על השאלה - כיצד אתה מסכם את תכנית הלימודים בקעמפ?

לוי: ברוך ה', ניתן לומר,

שבזכות מענדי (מרינובסקי), הצלחנו לוודא שהחיילים ילמדו בשקידה ויסיימו את חוברת הלימודים. טוב (צוחק), לפחות המצטיינים בחידון נאלצו לעשות את זה... אך נראה שהלימודים השפיעו עוד הרבה יותר מכך, ממש לא מזמן קיבלתי מכתב מרגש, ובו נכתב: "בננו חזר מהקעמפ וממש אי אפשר להכיר אותו... הוא קיבל מושגים רבים מהלימודים בקעמפ. בתודה ובהוקרה, אמא של אחד המפקדים..." סתם, סתם, בדיחה!

באמת רצינו לשאול אותך, איך הסתדרת עם שני התפקידים בקעמפ, בלימודים ובישיבת קיץ בו זמנית?

לוי: זה אכן היה מאד מאד מתיש.

דוקא השמועה התהלכה, שלחיילים אתה מספר שאתה עסוק כל הזמן בישיבת קיץ, ולבחורים בישיבת קיץ טענת בתוקף שאתה כל הזמן נמצא עם הילדים בלימודים ואין לך רגע....

לוי: (מתפתל בחוסר נוחות): התפלאתי על אותו דבר, אבל בדיוק להיפך. כיצד אני מצליח להכניס ב-24 שעות סדר יום של 48 שעות...

וכעת, האם תוכל לספר לנו, עם איזו חוויה יצאת בעיקר מהקעמפ, איזה אירוע שהשפיע עליך באופן מיוחד?

אכזר לתינוק!

יום שלישי ד' מר חשוון תיסת אל-על מניו יורק לישראל...

מענדי היקר!

זה אני המפקד הדורש בשלומך, ושולח את געגועי העזים לך. חייל יקר, זה עתה יושב אני על סיפון מטוס אל-על העושה את דרכו אי שם במעבה העננים, על פני האוקיינוס, כשהוא בדרכו לארץ ישראל. לאחר כחודש שזכיתי להסתופף בחצרות קודשנו, החל מהימים הנוראים ראש השנה ויום כיפור, עד לשמיני עצרת ושמחת תורה, הכוללים בתוכם לימוד התורה נגלה וחסידות בבית רבינו שבבל, השתטחות וכניסה ליחידות באהל הקדוש, ריקודים לתוך הבוקר בשמחת בית השואבה, זיכוי מאות רבות של יהודי ניו יורק בנטילת לולב, ועוד.. רק שתקצר היריעה מהכיל, ואם בכל זאת תרצה לשמוע, אז.. בהזדמנות.

וכך כשהכרזת הגבאי "יעקב הלך לדרכו" עוד מהדהדת באוזני, מנסה אני להעביר לך מעט מתחושותיי והרגשותיי, שהרי "המעשה הוא העיקר", נאמר על שנינו כאחד. גם אם את חודש תשרי, אצל הרבי, מכיר אתה - לבינתיים, רק דרך השמועות והסיפורים.

אשתך אותך במחשבותיי בהוראה בעבודת ה' שאפשר ללמוד מהמטוס, הטיסה וכל הנלווה לך. אמנם נאמר רבות על הנושא, ורבים דשו בזה, אך העולה במחשבותי כרגע הוא, שחסיד צריך להיות כל הזמן במצב של טיסה. כשהנוסע יושב לו במטוס במהלך הטיסה, יודע הוא שכל חייו תלויים כרגע בידי של הטייס, והאם יזכה לשוב אל הקרקע - תלוי יותר בקברניט הטיסה מאשר בו, כך חסיד צריך לדעת שכל כולו תלוי ברבי, ובלי הרבי אין לו שום דבר משל עצמו, הוא רק צריך לא להפריע, ולמלאות אחר ההוראות. (רק שאצלנו זה הרבה יותר בטוח...)

אבל מה אני משהה אותך בהגיגים למיניהם. בא ניגש אל הנקודה שרציתי לכתוב לך, משהו שבטוח "יתפוס" אותך, משהו שבכ"ז כן זכיתי לשמוע פה... למרות שפעם שמעו פה יותר...

היה זה באחד מלילי סוכות, עת בה כל הסוכות של שכונת 'קראון הייטס' מלאה בהתוועדויות שלפני שמחת בית השואבה, באחת מהסוכות אליה נכנסתי, סיפר שם המשפיע סיפור מעניין:

הרב יעקב יוסף (ג"י ג"י) הכט, היה מקושר לרבי בכל נימי נפשו, והוא ניצח במשך שנים על כינוסי הילדים אצל הרבי, ותהלוכות ל"ג בעומר, בהם הוא היה מנחה את האירוע, ומתרגם את דברי הרבי לילדים מאידש לאנגלית, כדי שהילדים יוכלו להבין. אפשר לראותו בכל ה'יודאו של הרבי' (עם הזקן הלבן והכובע הקטן). שנה אחת שלח אותו הרבי לשליחות לראש השנה באחת מהקהילות בארצות הברית, והוא אמר לרבי שהוא לא רוצה לוותר על שהייה במחיצת הרבי בראש השנה. הרבי שידל אותו שאין לו מה להפסיד, לבסוף הוא נסע לשליחות, ובאותו ראש השנה היה משהו מאוד מעניין:

כל הקהל יצא, כמו בכל שנה, לתשליך. אך הפעם היתה בעיה עם השער של שטח בריכת הדגים, ולא יכלו להיכנס, והרבי טיפס מעל השער, היה זה מחזה מדהים... תנסה לדמיין לעצמך איך רבי מטפס מעל שער, כשחזר ג"י ג"י לאחר ראש השנה מהשליחות, ושמע את מה שהיה, הוא מאוד נצטער שהפסיד מחזה כה נדיר ומיוחד, ניגש לרבי ואמר לו: רבי, אמרת לי שלא אפסיד מאומה, והנה פספסתי כזה דבר. אמר לו הרבי, בשעה שדילגתי מעל השער - חשבתי עליך.

אתה קולט מענדי, כל החסידים נמצאים כרגע ליד הרבי, וזוכים לראות מחזות מדהימים, אבל על מי חושב הרבי בשעה שמדלג מעל השער, הוא חושב על השליח שלו, שנמצא כרגע רחוק וקשה לו המרחק הגשמי מהרבי.

דע לך מענדי, כל רגע ורגע בכל מקום שתהיה - אתה שליח של הרבי. והרבי חושב עליך. גם אם נראה לך שאתה רחוק בגשמיות, ובמיוחד כרגע בשעות האחרונות של הגלות, שלא זוכים לראות ולשמוע - גם כעת הרבי חושב עליך. היכן שאתה נמצא, במקום שליחותך.

ניגש בקרוב, עם מלכנו בראשנו, ובינתיים תתכונן.

באהבה וגעגועים, המפקד.

שפריחות חיים

סיפור בהמשכים

מלמל בחרישיות את פרק כ' בתהילים, תוך שהוא נותן מבט מרוכז בתמונתו של הרבי המלווה אותו בכל אשר ילך. הדלת לא הייתה נעולה. הוא פתח אותה חרישית ונכנס לאט. המחזה שנגלה לפניו היה מחריד. נפש חיה לא נראתה, האנדרלמוסיה והבלאגן שלטו בכל. הנברשת הגדולה שהייתה אמורה להשתלשל מן התקרה שכבה הפוכה על הרצפה כשחוטיה משתרכים מן התקרה כנחשים מסולסלים חסרי צורה. לצדה היו פזורים שברי וויטרינות וכלי כסף. כיסויי הספה היו קרועים והכיסאות היו פזורים לכל עבר, מפורקים. על הקיר מולו עמדה תמונה בזווית עקומה, ממנה ניבט פרצופו של ילד רך בשנים. התמונה הייתה כה חיה ומוחשית עד שהיה קשה להתנתק ממנה. טיפות של דם עשו את מסלולם לאורך הסלון לצד עציצים ירוקים ששכבו על פניהם. השטיחים שנרמסו בחיתיות דמו למחצלות קנים חסרות תועלת. צמח עמד כמאובן במרכז הסלון מנסה לעכל את אשר רואת עיניו. בחייו לא ראה כאלה מראות. הוא ידע שהם קיימים רק בסיפורים ובאגדות עתיקות.

קולות עלו מן המטבח, הוא החיש את פסיעותיו ונע לכיוון המטבח. ידו אוחזת בחוזקה בתמונתו של הרבי. כשנכנס, הספיק לראות את דלת המרפסת נעה על צירה בטירוף ואת גבו המתרחק של גבר בשנות הארבעים לחייו.

צמח לקח את הטלפון הנייד והתקשר לרב רון. 'הרב רון! תגיע לכאן מיד! קרה משהו נורא!'. צמח ירה את המילים בנשימה אחת כשמילותיו קטועות וחצויות. 'צמח, לאט לך. קודם כל קח לך כוס מים, תשב ותירגע. פקד עליי הרב רון.

הקו נותק. השקט ששרר במקום הציק לצמח והפיל עליו אימה. הוא קיווה שהוא לא הולך להסתבך בצרות בגלל החלטתו הנמהרת. הוא כסס את ציפורניו ונשך את שפתו התחתונה בעצבנות. הוא קווה בכל ליבו שהזמן יעבור כבר והרב יבוא יחד עם השוטרים.

כיסו התחיל לרטוט וידו נשלחה בטבעיות להוציא את הפלא-פון. הוא הביט על הצג ורעד בלתי נשלט עבר בגופו, המספר שהופיע היה מספר הפלא-פון של צמח!.....

המשך יבוא!

'שלום, אני מדבר עם צמח?'
כן, ענה הוא מבלי להסס.

'מדבר צמח, דיברתי עכשיו עם הרב רון מחב"ד, הוא אמר שאתה בדרך לבית שלי וקצת הסתככת בדרך. אתה רוצה להגיד לי איפה אתה נמצא כדי שאני יוכל להדריך אותך?'.
לאחר שקיבל הסבר מפורט, הוא ניתק את הטלפון. סוף סוף, הוא נזכר להתקשר אלי, אחרי שאני מסתובב באזור המרוחק הזה כבר שעתים שלימות. חשב בעצבים. הוא נכנס למכוניתו ועזב בקול חריקת צמיגים, מותיר אחריו שובל של אבק. לאחר נסיעה בת עשרים דקות הוא נעצר. מולו ניצב בית גדול מימדים - בן שלוש קומות. עצי שיח ירוקים, טעונים בפירות בשרניים הקיפו את הבית ויצרו סביבו מעין גדר חיה. שער גדול חסם את המשך הנסיעה. הוא חייג שוב אל צמח ממתין בעצבנות שיענה.

'הלו, צמח?'

'לא, זה טעות! מן העבר השני של הקו נשמע קול קר ומרוחק.

'מה זאת אומרת? מקודם דיברתי איתו מהמספר הזה'.
'בחורצ'יק, אתה לא מבין? אין כאן שום צמח, ושלא תעיז להתקשר לכאן שוב! ברקע נשמעו קולות של התגוששות. צעקות רבות נשמעו במעומעם מלוות בגרירת רהיטים וניפוץ זכוכיות. הוא זיהה את קולו של צמח צועק ונאנק. הקו נותק, משאיר אותו נטוע במקומו כשפעימות ליבו עוברות לקצב זריז ומטורף.

'מה עושים?, מה עושים?' הוא מלמל לעצמו. 'אני חייב לאזור אומץ ולהיכנס אל הבית. הבן אדם שאיתו דיברתי בטלפון לא היה נשמע הכי נחמד, אין לדעת מה הוא יכול לעולל לצמח!'

'אני שליח של הרבי ובכוחו אני הולך. אסור לי לירא וליחת. צריך לפעול במסירות נפש!'

השער הכסוף לא היווה עבירו בעיה גדולה, קפיצה אחת והוא כבר עמד מן העבר השני. הוא נעמד מול הדלת הגדולה, המגולפת ביד אמן. שלט קטן בצבע חום בורדו עמד במרכזו, עליו כתוב 'ברוכים הבאים - משפחת אמסלם.'

שניות מספר לפני שהרהיב עוז בנפשו להיכנס אל הבית,

